

РЕШЕНИЕ

№ 22966

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12795** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на П. Б. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № ГРАМ - 2256801/24.10.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от мл. автоконтрольор към РУ Т., ОДМВР Л., с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради извършено нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

В същата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендира разности.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор към РУ Т., ОДМВР Л. не изразява становище по жалбата, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № GRAM - 2256801/24.10.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от мл. автоконтрольор към РУ Т., ОДМВР Л., е наложена на П. Н. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „г“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 24.10.2025г. около 17:43 часа в обл. Л., общ. Т., път Коритна – Български извор- М.-С.-В. Т.- О.- Т. П. Б. Н. управлява собствения си лек автомобил “Т. М. 3“ с рег. [рег.номер на МПС] , след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 10.09.2025г.

Заповедта е издадена във връзка със съставен на П. Н. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4179922 от 24.10.2025г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Въпреки изричните указания на съда при насрочване на делото при разпределение на доказателствената тежест, жалбоподателя не е представил по делото доказателства в подкрепа на твърденията в жалбата, вкл. не са представени доказателства, че за лек автомобил с [рег.номер на МПС] е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“, кога и с каква валидност.

По делото не са представени други доказателства, освен административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл.149, ал.1 от АПК срок от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 295з-293/30.01.2025г. на директора на ОДМВР Л., издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатират и допуснати съществени нарушения на

административно-производствените правила.

При издаване на обжалваната заповед са спазени разпоредбите и на материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: като в т.2, б. „в“ от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който няма задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, до сключването ѝ.

Посочената мярка - временно спиране от движение на МПС до сключване на застраховка за гражданска отговорност е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 2, б.“в“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на собственика на МПС. Твърденията на жалбоподателя, че не е получил уведомление от Гаранционен фонд по чл.574, ал.11 от Кодекса за застраховането, не е подкрепено с доказателства. По делото е представена Докладна записка от 28.10.2025 г. изготвена от ПИ,ПК, Вл. Х. РУП Т., която е докладвано, че МПС “Т. М. 3“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост и управлявано от жалбоподателя Н. е със служебно прекратена регистрация по чл. 143,ал.10 от ЗДвП – без ГО при уведомление от Гаранционен фонд на дата 10.09.2025 г. в 04,06 часа. Доказателства в обратния смисъл не са ангажирани.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН е върху жалбоподателя. Затова, описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл, АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК, които жалбоподателят не е опровергал в рамките на настоящото производство.

В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

Ответникът не претендира разноски, поради което съда не дължи произнасяне.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Б. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № GRAM - 2256801/24.10.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“,

„гг“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от мл. автоконтрольор към РУ Т., ОДМВР Л..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: